

Архілох – ліричний геній Античності

Ліриком у душі може бути кожен, але поетами стають тільки обрані. Тільки майстер зуміє передати у віршах красу природи, шум моря і найчутливіші порухи ніжного серця. І, мабуть, кожна епоха мала людей, здатних словами вірша описати красу людських почуттів.

У Давній Греції поети Піртей, Анакреонт, Есхіл, Софокл, Архілох не тільки складали вірші, вони виконували їх на лірі, саме тому їх і називали ліриками.

Давні поети-лірики були і композиторами, і керівниками хорів. Сафо складала весільні пісні і разом з дівчатами влаштовувала пісенні обряди.

Найбільше мені до вподоби твори Архілоха. Його ім'я і все життя овіяне легендами. Вірш «Серце, серце ...» про людину, яка вміє переживати. А чого варті страждання поета «.. бідний, лежу я, і з волі богів несказанні муки наскрізь пронизують кістки мої»?

Ось ніби бачу його, творця ямбів, бідного найманця, переймаюся його болями, спілкуюся з друзями і виходжу на рать з ворогами. Архілох любить, ненавидить, сміється і тужить. Вірші-пісні поета, мов опале листя, разносяться по світу, по віках, його вистраждані почуття...

Удич Вадим, 8 клас

Роль книги у моєму житті

З дитинства до похилого віку людина живе ніби у взаємодії двох світів: повсякчасної дійсності та художньої літератури.

Книга - це двері у світ, у будь-який вимір часу, у будь-яку точку землі. Відкриваючи книгу, ми проживаємо ніби друге життя разом з літературними героями. Книга допомагає нам долати труднощі, здобувати перемоги, вчить, якими нам бути у дорослому житті.

Сьогодні наш світ заповнило телебачення і кіно, всюдисуща система Інтернет. Це все чудово! Але ніхто і ніщо не може замінити тиху годину вдома у затишній кімнаті наодинці з книгою, коли кожен рядок, кожна сторінка, мов співрозмовник, довіряє мені свої таємниці. Такого вірного і надійного друга, як книга, не знайти.

Книга – перший порадник і помічник людині.

Агєєва Ілона, 6 клас

Героїка українського козацтва

Тихим теплим леготом летить вітерець, наспівуючи тонким високим голосом журливу пісню. Довге і монотонне завивання доповнює тихим шепотом колосся, яке низько хилиться до землі під гарячим подихом вітру.

Чи то казку повідає той шепіт, чи повторює вслід за вітром слова якоїсь давно забутої пісні?

Все дужчають пориви вітру, все голосніше шумить Дніпро, і трави геть розляглися по степу килимом, вистеляючи дорогу. По тій безмежній дорозі мчать величезні невидимі коні і, здається, що то не під подихом вітру, а під силою богатирського скоку припадає до долу кожна билінка, а вони мчать і мчать ... Коні звитяжного минулого несуть мужніх своїх вершників. І уже розноситься над степом закличний голос запорожського курінного атамана Параса Бульби: «Примайтеся, хлопці! Добре, козаки, добре!» Мов той вітер летять по степовім моїм краю, летять у безчассі величні образи мужніх і хоробрих захисників землі вкраїнської!

... Зібравшись тут, у степовому роздоллі, не за примусом, а за покликом серця, колись принижені і побиті кріпаки, вдихнули у свої спрагли груди ковтоқ омріяної свободи.

І ніби птахи, випущені з клітки, розправили свої плечі-крила і вже ніколи не зрадили своєму вибору – волі. Воля! Воля. Воля ... За неї, за землю вільну, за незалежність святу і віру християнську у борню вступали не раз, під хоругвами і стягами вільного козацтва вів у бій кривавий гетьман. Який гетьман? Може Сагайдачний, чи то Дорошенко, чи може ... Хіба в тому суть – хто? Істина та, що це був Справжній Гетьман! А як він звався, хіба не всеодно? Суть та, що завжди по переду він був як взірець, як прапор, виблискуючи шаблею, вправно ворога сік. А ще як умів у бою перемогу дістати, швидко і правильно козаків своїх спрямувати у найвразливіші місця ворожої оборони. Як вправно бився, як мужньо стояв до кінця! Ні в чому ніколи не вступив вражому татарину. Легкий як вітер, сміливий і впевнений, прямий і твердий як камінь з Дніпрової кручі, Гетьман був батьком для козаків своїх. І боготворило

різнолике вільне козацтво свого атамана, вірило його слову, в бою по честі билосся, до подиху останнього, кров'ю своєю щедро степ великий скропивши... Гей-гей, голівонька молода, гей-гей, слава козацька, по степу всьому, по Україні моїй рідній... Козаки, козаки... Слава невмируща мого народу, наш остов, наші дніпрові пороги.

Коваль Анастасія, Петях Уляна